

[Brixtofte]

re, når han senere læser referatet – at jeg ikke sagde sådan. Jeg sagde, at udtalelserne på højrefløjen er usmagelige og lugter langt væk af den diskrimination, som vi har travlt med at kritisere andre lande for. Jeg talte ikke om uheldige udtalelser, jeg tog ganske klart afstand fra de udtalelser på vores vegne, og det beder jeg hr. Wilhjelm notere sig.

Hvad angår spørgsmålet om forsørgelseskontrakter, har det været nævnt, at det bare skulle være en påstand grebet ud af den blå luft, at der sker misbrug.

Jeg kan i den anledning henvise hr. Wilhjelm til at læse den betænkning om udenlandske arbejderes sociale og samfundsmæssige tilpasning her i landet, der er trykt i 1975. Den indeholder en klar beskrivelse af de misbrugstilfælde, der er tale om, og her kan hr. Wilhjelm selv konstatere, at der er baggrund for det lovinitiativ, som regeringen lægger frem.

Hagen Hagensen (KF):

Statsministeren sagde før, at jeg havde sagt, at ingen minister havde det endelige ansvar, og at det var forkert, fordi vedkommende minister for fagområdet havde det endelige ansvar inden for sit felt. Det er jeg ganske klar over. Det, jeg pegede på, var spørgsmålet om at have en koordinerende minister, der samlede det centralt. Det forstår jeg statsministeren ikke mener er det rette, men jeg vil nu alligevel fastholde, at det også af hensyn til dem, der kommer hertil som fremmede her i landet, må være naturligt, at der er ét sted, hvor man kan samle det hele. Det vil også give de pågældende tryghed, at der kun er ét sted, hvor de endelige afgørelser skal træffes.

Dernæst vil jeg vende tilbage til både statsministerens omtale af de fradrag, der gøres i henhold til forsørgelseskontrakter, og til de bemærkninger, der er gjort herom af hr. Waldorff og hr. Wilhjelm. Må jeg først sige, at jeg også dér er ilde stillet. Nu har vi det meste af dagen manglet betænkningen, men her mangler jeg VS' bilagsmateriale, fordi jeg først i aftes fik at vide, at jeg skulle føre ordet her i dag, og kun har det allersidste deraf. Men ud fra mine praktiske erfaringer og uden at gå i enkeltheder med enkelte skattesager, hvad jeg ikke må, kan jeg sige, at der ikke er spor tvivl om, at disse forsørgel-

seskontrakter ofte rækker langt, langt videre, end vi normalt kender til at have forsørgelsesbegreb herhjemme: onkler og kusiner, og hvad ved jeg, betragtes ofte som nogen, man indgår forsørgelseskontrakt med. Hr. Wilhjelm siger, intet er så godt lavet som de pågældende kontrakter. Det er noget, vi kan vende tilbage til, men jeg vil fastholde, at det må være en naturlig ting at have det på den måde.

Må jeg dernæst til hr. Wilhjelm sige, at jeg ikke er i stand til med løsevne citater fra noget, hr. Stetter skulle have sagt, på nogen måde at fastslå, i hvilken sammenhæng det har været sagt, men der er da for mig ikke spor tvivl om, at hvis der er tale om noget, der har med narko at gøre, vil det inficere vore børn og unge. Jeg kender ikke det pågældende sted, hvor det skulle være sagt, men jeg takker naturligvis hr. Wilhjelm for, at han gik så langt, som han evner at gå, når det drejer sig om en konservativ, ved at kalde mig retsindig. Men så vil jeg også sige, at netop hr. Stetter er i hele sin udtryksmåde og væremåde retsindig; det er noget, der er særdeles afgørende for ham. Han har givet til kende, hvad han mener om disse forhold, og jeg har her i dag givet til kende, hvad jeg mener det konservative folkeparti står for i disse spørgsmål. De er bekræftet her og der og omtrent tinglyst osv. Det stemmer nu ikke med de erfaringer, jeg har fra praktisk skatte ligningsarbejde, hvor vi har det allerstørste besvær med at finde tilbage, fordi også vi naturligvis under gældende lov og regler ønsker at give dem, der er fremmede her i landet, akkurat den samme behandling som landets egne indbyggere, men vi kommer ud for, at kontrakterne er af en sådan karakter, at vi simpelt hen må erkende, der her er noget, som er ganske urimeligt. Det er helt klart, at kontrollen ikke kan føres. Mere kan jeg ikke sige om denne ting. Men uanset hvad der måtte blive draget frem af fradragsbeløb i gennemsnit, er kendsgerningen, at de forsørgelseskontrakter, der er indgået, ofte har en sådan størrelse, at de ikke efterlader tilstrækkeligt til eksistensminimum her i landet.

Til slut vil jeg gerne sige, at det, der i denne debat for mig har stået som noget afgørende – statsministeren kom egentlig også ind på det til slut – er, hvad gæstearbejderne vil her, om de vil være her for en kort periode, eller om de vil slå sig ned her varigt. Det